

Zn. SPR-5638/09-49

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 2, § 29 a § 32 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“) a podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu s přihlédnutím k § 152 odst. 4 a § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-5638/09-34, ze dne 1. února 2010, kterým byla účastníku řízení, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, se sídlem Ahepjukova 2789/4, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, IČ: 26876264, za porušení povinností stanovených v § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě na uvedené adrese, tvořeného 9 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. shromažďoval osobní údaje uživatelů bytů pohybujících se v prostorách bytového domu bez jejich souhlasu, shromažďoval osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení jím deklarovaného účelu, kterým je ochrana majetku účastníka řízení, a neposkytl subjektům údajů informace o provozu kamerového systému v rozsahu nebo způsobem stanoveným zákonem č. 101/2000 Sb., čímž spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) téhož zákona, uložena v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokuta ve výši 20.000 Kč a dále v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč, **se mění** tak, že se ve výrokové části tohoto rozhodnutí za slova: „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“ vkládají slova: „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti s provozováním kamerového systému bylo zahájeno oznámením správního orgánu I. stupně zn. SPR-5638/09-23 ze dne 9. října 2009, které bylo účastníku řízení, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4, doručeno dne 12. října 2009. Poté, dne 2. prosince 2009, bylo účastníku řízení doručeno oznámení zn. SPR-5638/09-26 ze dne 30. listopadu 2009 o zahájení správního řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., v souvislosti s provozováním téhož

kamerového systému. Následně správní orgán I. stupně rozhodl usnesením zn. SPR-5638/09-27 ze dne 7. prosince 2009 o spojení těchto řízení ve smyslu § 140 odst. 1 správního řádu, které bylo v souladu s § 140 odst. 4 poznamenáno do spisu. O předmětném usnesení byl účastník řízení informován dopisem zn. SPR-5638/09-28 ze dne 8. prosince 2009.

Podkladem pro zahájení obou řízení byl kontrolní protokol zn. INSP2-6246/08-15 ze dne 16. června 2009 (dále jen „Kontrolní protokol“), pořízený inspektorem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) Ing. Janem Zapletalem a spisový materiál shromážděný v rámci kontroly provedené u účastníka řízení ve dnech 10. února 2009 až 15. června 2009, a dále rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009.

Dopisem správního orgánu I. stupně zn. SPR-5638/09-29 ze dne 4. ledna 2010 byl účastník řízení informován, že má možnost dle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a taktéž oprávnění nahlédnout do spisu.

Účastník řízení se k dané věci písemně vyjádřil dopisem ze dne 5. ledna 2010, ve kterém navrhl přerušení správního řízení do doby pravomocného rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009. Dne 19. ledna 2010 zástupce účastníka řízení nahlédl do spisu, o čemž byl téhož dne pořízen záznam zn. SPR-5638/09-32.

Na základě shromážděných podkladů následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010, kterým byla účastníku řízení, za porušení povinností stanovených v § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., uložena v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. pokuta ve výši 20.000 Kč a dále v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč. Porušení zákona se účastník řízení dopustil dle správního orgánu I. stupně tím, že v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě na adrese Ahepjukova 2789/4, 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, tvořeného 9 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu, jako správce osobních údajů podle § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. shromažďoval osobní údaje uživatelů bytů pohybujících se v prostorách bytového domu bez jejich souhlasu, shromažďoval osobní údaje neodpovídající stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení jím deklarovaného účelu, kterým je ochrana majetku účastníka řízení, a dále neposkytl subjektům údajů informace o provozu kamerového systému v rozsahu nebo způsobem stanoveným zákonem č. 101/2000 Sb., čímž spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) téhož zákona.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ze spisového materiálu vyplývá, že na základě rozhodnutí shromáždění vlastníků účastníka řízení ze dne 28. února 2008 byl instalován kamerový systém se záznamem, za účelem ochrany majetku účastníka řízení. Na předmětném shromáždění bylo přítomných 59,62 % všech členů účastníka řízení a zmiňované rozhodnutí bylo přijato všemi zúčastněnými. Kamerový systém, který instalovala společnost G-elektrosys s. r. o., která rovněž zajišťuje servisní služby, byl uveden do provozu dne 16. srpna 2008. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že kamerový

system je tvořen 9 kamerami, přičemž kamera č. 1 je umístěna u vchodu do domu z venku, kamera č. 2 je umístěna ve vstupní hale a zabírá přístup k výtahům, ke schodišti a ke schránkám, kamera č. 3 je umístěna v hale před výtahy, kamera č. 4 je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy, přilehlé prostranství, parkoviště a vstup do zubní ambulance, kamery č. 5 a 8 jsou umístěny v kabinách výtahů, kamera č. 6 je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy, vstup do obchodu a přilehlé parkoviště, kamera č. 7 je umístěna na schodišti do sklepa a kamera č. 9 je umístěna na fasádě budovy a snímá plášť budovy a přilehlý trávník. Řídící jednotka je umístěna v kanceláři výboru účastníka řízení, která je zabezpečená bezpečnostními dveřmi a mřížemi na oknech a záznamy jsou uchovávány po dobu 3 dnů, přičemž obsluhou kamerového systému jsou pověřené 2 osoby. Obyvatelé domu a jejich návštěvy jsou o provozu kamerového systému informováni pomocí informačních cedulí a nálepek umístěných u vstupu do objektu s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ a tabulkami na obvodových zdech budovy s textem „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4“. Zpracování osobních údajů prováděné prostřednictvím tohoto kamerového systému bylo účastníkem řízení u Úřadu registrováno.

K instalaci kamerových systémů předně správní orgán I. stupně uvedl, že je lze s ohledem na jejich zvláštní charakter a možnosti zneužití pořízených záznamů, což umožňuje hrubý zásah do soukromého a osobního života subjektu údajů, použít až tehdy, pokud jsou méně invazivní prostředky nedostačující.

Dále správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že jednou ze základních povinností správce osobních údajů (účastníka řízení) je dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. povinnost shromažďovat osobní údaje odpovídající pouze stanovenému účelu a v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Zpracováním osobních údajů prostřednictvím kamer umístěných výše popsaným způsobem v objektu bytového domu (kromě kamery č. 7 umístěné u schodiště do sklepa) dochází k shromažďování takového množství osobních údajů, které je ve zjevném nepoměru vzhledem k účelu instalace kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení. K naplnění účelu by v tomto případě stačovalo takové umístění kamer, na jejichž záběrech by se obyvatelé domu vyskytovali v podstatně nižší frekvenci a nedocházelo by tak k nadměrnému shromažďování jejich osobních údajů.

Správní orgán I. stupně taktéž uvedl, že správce má dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. povinnost zpracovávat osobní údaje zásadně pouze se souhlasem subjektu údajů, který musí splňovat náležitosti stanovené v § 5 odst. 4 tohoto zákona. Bez tohoto souhlasu lze zpracovávat osobní údaje pouze za předpokladu, že je splněna některá z podmínek § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. V případě zpracování osobních údajů prostřednictvím záznamu z kamerového systému z míst, byť jen částečně veřejně přístupných, je zjevné, že získání souhlasu všech, jejichž osobní údaje budou zaznamenány a uchovány, je pro správce povinností objektivně velmi obtížně splnitelnou. V případě kamerového systému umístěného v bytovém domě by tedy přicházelo v úvahu užití výjimky dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Při posuzování aplikace této výjimky správní orgán I. stupně konstatoval, že v případě všech kamer (umístěných u hlavního vchodu, ve vestibulech, ve výtazích a na fasádě budovy snímající přilehlé prostranství), kromě

kamery č. 7 umístěné u vstupu do sklepa, účastník řízení nesplnil ani tuto z možných výjimek zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektů údajů.

Správní orgán I. stupně v této souvislosti konstatoval, že deklarovaný účel kamerového systému, kterým je ochrana majetku účastníka řízení a obyvatel domu, je v posuzovaném případě v hrubém nepoměru k zásahu do práva na ochranu soukromí a osobního života obyvatel domu, a tedy vylučuje aplikaci § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Prostředky a způsob zpracování určené správcem osobních údajů, tedy účastníkem řízení, nelze proto považovat za přiměřené k rozsahu a způsobu ohrožení jeho práv. V této souvislosti podotkl, že při kolizi dvou zájmů je nutné zvážit, který zájem má z hlediska práva i společnosti vyšší hodnotu. Právo na soukromí tak může být omezeno výkonem práva jiného (ochrana majetku), v každé věci je však nutné hodnotit intenzitu obou zásahů z hlediska zvolených prostředků. Ochrana majetku nemůže zdůvodnit natolik razantní omezení práva na soukromí, kdy společné prostory v domě jsou bez souhlasu všech uživatelů bytů nepřetržitě monitorovány kamerovým systémem, záznamy z takového monitorování jsou ukládány a osoby na těchto záznamech jsou identifikovatelné. Takovéto jednání vlastníka nebo správce domu je také v rozporu s čl. 7 a čl. 10 Listiny základních práv a svobod.

Současně správní orgán I. stupně konstatoval, že provozováním kamerového systému došlo též k porušení čl. 8 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách (dále jen „Úmluva“), která je dle čl. 10 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, součástí právního řádu České republiky a má přednost před zákony. V této souvislosti uvedl, že prostory mimo obydlí, jako jsou prostory uvnitř budovy, se též považují za prostory, v nichž je důvodné očekávat a vyžadovat určitou míru soukromí, neboť Evropský soud pro lidská práva došel k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednotlivec může žít svůj soukromý život podle svých představ.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že způsob informování subjektů údajů ze strany správce ohledně instalace kamerového systému, nelze posoudit jako dostatečný pro splnění informační povinnosti dle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. v plném rozsahu. Informace dostupné prostřednictvím informačních tabulek tuto povinnost nepokrývají, přičemž požadovaný rozsah informací není obyvatelům a návštěvníkům domu dostupný ani v jiné formě.

K návrhu účastníka řízení na přerušování správního řízení správní orgán I. stupně uvedl, že skutečnost, že účastník řízení podal proti rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu žalobu, nelze považovat za důležitý důvod opodstatňující přerušování řízení, již s ohledem na zásadu hospodárnosti správního řízení, účel správního trestání, který by měl přijít bezprostředně po zjištění porušení zákona, a také s ohledem na to, že právní řád umožňuje proti správnímu rozhodnutí využít opravné prostředky jak ve správním řízení, tak i prostřednictvím správního soudu.

Výši uložené sankce zdůvodnil správní orgán I. stupně tím, že přihlédl zejména ke skutečnosti, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů, které bylo předmětem řízení, představuje významný zásah do práva na ochranu

soukromí a na ochranu osobních údajů. Tento zásah je o to závažnější, že předmětné záznamové zařízení bylo instalováno, aniž by o tom osoby, které se ve sledovaných prostorách pohybují, byly náležitě informovány, a že subjekty údajů požívají ve sledovaných prostorách větší ochranu soukromí. I přes výše uvedené však správní orgán I. stupně rozhodl o uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal účastník řízení v zákonné lhůtě rozklad, ve kterém mimo jiné uvedl, že správní orgán I. stupně nekonkretizoval, ani neindividualizoval míru zasahování do soukromého a rodinného života, jak se v napadeném rozhodnutí tvrdí, s odkazem na čl. 8 odst. 1 Úmluvy. Účastník řízení k tomuto poznamenal, že rodinný život není, co do obsahu a rozsahu, v předmětné Úmluvě ani v nejmenším konkretizován, nehledě k tomu, že v právním řádu České republiky nikde není vymezen pojem rodina. Jestliže tedy v právně relevantním smyslu rodina neexistuje, nemůže existovat ani rodinný život a výtky správního orgánu I. stupně na adresu účastníka řízení v tomto směru jsou zcela nedůvodné. Dále účastník řízení namítá, že správní orgán I. stupně ani v nejmenším nekonkretizuje, jaký že to rodinný život se má odehrávat před některou z kamer. A poznamenává, že rodina sama o sobě není subjektem jakýchkoli právních vztahů. Odkaz na čl. 8 odst. 1 Úmluvy považuje účastník řízení za nemístný, protože ze systematiky čl. 8 Úmluvy evidentně vyplývá, že soukromý a rodinný život má být podle tohoto článku chráněn před neoprávněnými zásahy ze strany státního orgánu.

Rovněž považuje účastník řízení výrok napadeného rozhodnutí za zmatečný, neboť z jeho části týkající se ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., dle kterého delikt spočívá v tom, že správce „shromažďuje nebo zpracovává osobní údaje“, nelze pochopit, která část předmětného složeného výroku má platit, tj. zda je správní delikt tvořen pouhým shromažďováním anebo (alternativně) zpracováváním osobních údajů.

Účastník řízení také namítl, že zákon č. 101/2000 Sb. je koncipován k ochraně jednotlivých osob, nikoli jako masová ochrana (např. národnostních menšin apod.), přičemž správní orgán I. stupně předmětným rozhodnutím nerespektuje zákon č. 101/2000 Sb. v aktuálním znění.

Účastník řízení dále uvedl, že se na tento případ vztahuje ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) a písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., protože se jedná o plnění právní povinnosti správce. Tato právní povinnost je zakotvena v § 9 odst. 1 a odst. 11 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVB“), a mimo jiné i v čl. III., odst. 1 písm. e), odst. 7 písm. b) a písm. c) přílohy nařízení vlády č. 371/2004 Sb., kterým se vydávají vzorové stanovy společenství vlastníků jednotek, ve znění pozdější změny (dále jen „Nařízení vlády“). V této souvislosti účastník řízení uvedl, že je podle citovaných ustanovení oprávněn a povinen vykonávat správu domu, přičemž není rozhodné, že v právním řádu České republiky není pojem správy v uvedených souvislostech vymezen. Namítl, že součástí správy domu je zajištění i péče účastníka řízení a jeho výboru o svěřený majetek s péčí řádného hospodáře, jejíž součástí je maximální možné úsilí včetně všech využitelných prostředků k odvrácení eventuálních škod na majetku členů účastníka řízení a zajištění

i k odvracení škod na zdraví osob, bez ohledu, zda jsou členy účastníka řízení a z jakéhokoli důvodu se nacházejí v předmětném domě. Tato povinnost generální prevence vyplývá zřetelně z ustanovení § 415 zákona č. 140/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“), a zároveň zakládá oprávnění účastníka řízení provozovat předmětný kamerový systém.

Dále účastník řízení uvedl, že vzhledem ke značné nedokonalosti a systémové provázanosti zákona č. 101/2000 Sb., se nelze odvolat na zákonné ustanovení, které by bez souhlasu subjektu údajů umožňovalo pouhé shromažďování údajů, o čemž se v daném případě jedná. V této souvislosti účastník řízení uvedl, že se v daném případě nejedná o zpracovávání osobních údajů, nýbrž o pouhou registraci, a to ještě nahodilou, když v žádném případě nelze dovodit pravidelnost pohybu konkrétních osob (jako například určitelní, resp. identifikovatelní zaměstnanci nějakého podniku, kteří pravidelně procházejí bránou firmy).

Účastník řízení považuje za nesporné, že není způsobilý „fotografický“, resp. kamerový záběr jakkoli zpracovat, nanejvýš lze fyzicky zjištěnou škodní událost (např. prokopnuté dveře, ukradené zrcadlo ve výtahu, apod.) pracovním prohledáváním (ve lhůtě tří dnů, než se záznam smaže) „propojit“ s nějakým kamerovým záběrem a zavolat Policii České republiky.

Dále účastník řízení uvedl, že tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí týkající se nadbytečného rozsahu zpracovávání osobních údajů je v rozporu s Kontrolním protokolem, kde se na straně 5 výslovně uvádí, že kontrolující posoudili dobu uchovávání záznamu z kamerového systému po dobu 3 dnů jako dobu přiměřenou stanovenému účelu. Rovněž namítl, že v napadeném rozhodnutí je mu vytýkána absence souhlasu všech uživatelů bytu s provozováním kamerového systému, ovšem v Kontrolním protokolu na str. 6 se uvádí, že kontrolující jsou si vědomi, že získání souhlasu osob, jejichž osobní údaje mohou být zaznamenány a uchovány, je pro správce povinností objektivně nesplnitelnou.

Účastník řízení uvedl, že správní orgán I. stupně v daném případě nesprávně a v zásadě šikanózně posuzuje předmětný stav, když se na straně účastníka řízení nemůže jednat o zpracování údajů a rovněž není pochyb o tom, že kamerovým systémem zachycovaný nahodilý, nepředvídatelný pohyb osob procházejících vstupní halou domu ve správě účastníka řízení a pohybujících se v neurčitelné četnosti v dosahu kamer není a nemůže být systematickým shromažďováním osobních údajů a již vůbec ne jejich zpracováním. V této souvislosti účastník řízení odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 101/2000 Sb., resp. na její část týkající se vymezení pojmu shromažďování osobních údajů a na znění § 4 písm. f) a písm. e) téhož zákona. Uvedl, že zmiňované zákonné definice jsou v zásadě tautologické, přičemž tato tautologická zmatečnost zákona nemůže jít k jeho tíži. Dále podotkl, že nelze přehlédnout rovněž nesprávnost vnitřní systematiky citovaného paragrafu z hlediska posloupnosti definovaných pojmů, když zpracování [pod písm. e)] je předřazeno pod definovaný (určovaný) pojem shromažďování [pod písm. f)], přičemž je nepochybné, že napřed je třeba údaje shromáždit a potom lze s nimi provádět nějaké operace, resp. je zpracovávat.

Účastník řízení dále poukázal na klíčovou podmínku v obou předmětných definicích, a to, že jak zpracování, tak shromažďování osobních údajů, musí být systematické.

Uvedl, že podle slovníku cizích slov (Lumír Klimeš, Slovník cizích slov, 2. vydání, SPN, Praha 1983) se výrazem „systematický“ rozumí vztahující se k systému, uspořádaný v systému; „systém“ je pak způsob nějakého jednání, provádění něčeho, nějaký záměrný postup, jak je něco uspořádáno. V této souvislosti uvedl, že jazykový, resp. gramatický význam slova z obsahového (sémantického) hlediska nemůže být rozdílný od významu téhož výrazu použitého v právním textu v konkrétní právní normě, resp. normativní větě. Proto dle účastníka řízení není pochyb o tom, že kamerovým systémem zachycovaný nahodilý, nepředvídatelný pohyb osob procházejících vstupní halou domu ve správě účastníka řízení a pohybujících se v neurčitelné četnosti není a nemůže být systematickým shromažďováním osobních údajů, a již vůbec ne jejich zpracováním, přičemž rovněž nelze přehlédnout, že se jedná v podstatě o zlomkovité, povětšinou vteřinové záběry kamer.

Účastník řízení namítl, že vzhledem k uvedenému jsou zcela nedůvodné úvahy o použití méně invazivních prostředků. V této souvislosti dodává, že správní orgán I. stupně nekonkretizuje variantní opatření, která by účinným způsobem zaručovala generální prevenci, pokud jde o ochranu majetku, resp. domu ve správě účastníka řízení, jakož i prevenci, co do ochrany života a zdraví osob. Taktéž v odůvodnění napadeného rozhodnutí není konkretizováno, jak se tento soukromý a rodinný život v dosahu kamer odehrává. Účastník řízení konstatuje, že do soukromé sféry života člověka nenáleží to, co se děje na veřejnosti, tedy jestliže konkrétní osoba může být pozorována jinými osobami a pohybuje se ve společných prostorách domu veřejně (srov. Václav Pavlíček, Jiří Hřebejk, Viktor Knapp, Jan Kostečka, Zdeněk Sovák, Ústava a ústavní řád České republiky, 2. díl, Líně Praha a.s., 1995, na straně 100). Taktéž uvedl, že lze mít rovněž důvodně za to, že ochrana soukromí, osobních údajů atd. zákonem č. 101/2000 Sb., jak je „pruděrně“ v daných souvislostech akcentována Úřadem, v podstatné míře konkuruje soukromoprávní ochraně podle § 11 a násl. OZ.

Účastník řízení dále uvedl, že je ze zákona oprávněn bez souhlasu subjektů údajů jejich osobní údaje zpracovávat, protože se o zpracovávání osobních údajů předmětným kamerovým systémem nejedná a jedná se o pouhou registraci, resp. shromažďování osobních údajů. Zákon č. 101/2000 Sb. však nezná jakoukoli výjimku ohledně shromažďování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů, jak se podává v § 5 odst. 2 písm. a) a odst. e) citovaného zákona, což však dle názoru účastníka řízení nemůže být k jeho tíži. Pokud tedy zákon č. 101/2000 Sb. předmětnou výjimku ohledně shromažďování osobních údajů nezná, platí v daném případě zásada podle čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, tedy že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá.

K části odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se nedostatečné informovanosti subjektu údajů o tom, v jakém rozsahu a pro jaký účel budou osobní údaje zpracovány, účastník řízení namítl, že pořízení kamerového systému v domě bylo projednáno a podrobná informace podána na shromáždění účastníka řízení, které se konalo dne 2. října 2008, přičemž zápis z tohoto jednání byl pak vyvěšen v domě. Dle názoru účastníka řízení tedy správní orgán I. stupně přehlíží skutečnost, že podle § 9 odst. 8 ZVB je shromáždění nejvyšším orgánem společenství a jeho usnesení jsou pro všechny členy společenství závazná s tím, že při splnění podmínky

usnášeníschopnosti shromáždění není rozhodné, kolik členů společenství se shromáždění účastnilo.

Pokud jde o text na informačních cedulkách, účastník řízení uvedl, že pokud mají správním orgánem I. stupně tvrzené a vytýkané nedostatky zakládat jakýkoliv sankční postih, musel by být obsah informační tabulky stanoven zákonem. Zákon č. 101/2000 Sb. ale takové podrobnosti nestanoví a Úřad není zákonem zmocněn jakkoli předmětný zákon dotvářet, resp. stanovit podrobnosti k jakémukoli ustanovení zákona. Účastník řízení v této souvislosti podotkl, že stejné nedostatky se vyskytují masově u jiných subjektů. Jestliže má být účastník řízení sankcionován bez ohledu na zmíněný masový výskyt obdobných informačních cedulek, pak se jedná o šikanózní postup.

Účastník řízení dále nesouhlasí se závěrem uvedeným v napadeném rozhodnutí, že přípustná je pouze kamera u vstupu do sklepa. Tento závěr je dle jeho názoru nepochopitelný, protože on, včetně jeho výboru, jako výkonného orgánu, odpovídá podle zákona za správu celého domu.

K výši pokuty účastník řízení uvedl, že je evidentně nepřiměřená. Konstatoval, že jeho vlastním příjmem je příjem z pronájmu společných prostor domu, který činí ročně 3.000 Kč a úroky z jeho běžného účtu, na kterém probíhá platební styk související se správou domu. Základní kapitál nemá účastník řízení žádný, vlastní zdroje podle závěrky roku 2008 činily celkem 20.846 Kč. Všechny náklady a výdaje účastníka řízení jsou financovány z příspěvků jeho jednotlivých členů (vlastníků bytových jednotek a podílových spoluvlastníků společných částí domu, včetně souvisejícího pozemku). Výše uložené pokuty tedy představuje více než šestinásobek ročních tržeb účastníka řízení. Účastník řízení odkázal na jiné rozhodnutí Úřadu týkající se kamerového systému, v němž účastníku řízení, který má základní kapitál 100 mil. Kč a roční tržby cca 57 mil. Kč, byla uložena pokuta ve výši 80.000 Kč, což činí 0,14 % z obrátu, přičemž v případě účastníka řízení je to 666,7 %. Podle názoru účastníka řízení proto byla ze strany Úřadu závažným způsobem porušena zásada legality, resp. zákonnosti, dalece překročena mez správního uvážení a postupováno v rozporu zejména s ustanovením § 2 správního řádu.

Závěrem účastník řízení navrhl napadené rozhodnutí zrušit a správní řízení zastavit, popřípadě napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. V případě, že návrhu na zrušení předmětného rozhodnutí nebude vyhověno, požádal účastník řízení, aby napadené rozhodnutí bylo změněno, co do výše pokuty, tj. aby pokuta byla zásadně snížena tak, aby činila 0,14 % z příjmu účastníka řízení.

Dne 18. února 2010 bylo Úřadu zasláno doplnění rozkladu. V tomto podání účastník řízení uvedl, že kamerový systém pouze nahodile shromažďuje osobní údaje, a tedy se v souladu s § 3 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb. na tento kamerový systém citovaný zákon nevztahuje. Rovněž předložil ke zvážení využití možnosti zakotvené v § 5 správního řádu a dále navrhl, aby byl právní zástupce účastníka řízení přizván na zasedání a jednání rozkladové komise. Závěrem odkázal na své podání ze dne 18. ledna 2010, v němž je podána zpráva o přijatých opatřeních uložených účastníku řízení Kontrolním protokolem.

Na základě podaného rozkladu odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně celého spisového materiálu týkajícího se dané věci, jakož i proces, který vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

Předně považuje odvolací orgán za podstatné uvést, že se zcela ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně v tom, že v případě kamerového systému provozovaného účastníkem řízení se jedná o zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) a e) zákona č. 101/2000 Sb. Ustanovení § 4 písm. a) citovaného zákona definuje osobní údaj jako jakoukoli informaci týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů; § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. pak definuje zpracování osobních údajů tak, že se jím rozumí jakákoli operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. Ze spisového materiálu je přitom patrné, že předmětný kamerový systém je schopen snímat dostatečně kvalitní podobizny osob, které se v dosahu tohoto kamerového systému nacházejí, a uchovávat tyto záběry až po dobu 3 dnů. Je tedy nepochybně prokázáno, že v případě provozu tohoto kamerového systému se jedná o zpracování osobních údajů, neboť subjekty těchto osobních údajů je možno z pořízených záznamů jednoznačně identifikovat, a zároveň jsou tyto osobní údaje uchovávány, čímž dochází k jejich zpracování dle výše uvedeného ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. Ve společných částech domu se velmi často (pravidelně) pohybují především osoby, které v tomto domě bydlí, a které jsou nepochybně správci známé nebo snadno identifikovatelné. Přitom právě ochrana práv těchto osob, jejichž každodenní činnost v domě je monitorována, je smyslem zákona č. 101/2000 Sb. Systematičnost zpracování je tak nutno odvíjet od úmyslu účastníka řízení kontinuálně pořizovat a uchovávat záznam o pohybu osob v monitorovaných prostorech, nikoli od předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob. Tento výklad zákona je ze strany Úřadu zcela konzistentní (viz stanoviska Úřadu č. 1/2006 - Provozování kamerového systému z hlediska zákona o ochraně osobních údajů a č. 1/2008 - Umístění kamerových systémů v bytových domech) a odpovídá i evropskému trendu v posuzování kamerových systémů. S ohledem na uvedené je nutno odmítnout tvrzení účastníka řízení, že se v daném případě nejedná o zpracovávání osobních údajů, nýbrž o jejich nahodilou registraci.

Co se týká námítky účastníka řízení, že v napadeném rozhodnutí není konkretizována, ani individualizována míra zasahování do soukromého a rodinného života, odvolací orgán předně odkazuje na příslušnou judikaturu, která se výkladem pojmů „rodina“ a „rodinný život“ zabývá. Zde je především třeba upozornit na nálezy Ústavního soudu zn. II. ÚS 568/08 ze dne 20. února 2007 zabývající se pojmem „rodina“ a dále na nálezy Ústavního soudu zn. II. ÚS 517/99 ze dne 1. března 2000 zabývající se pojmem „rodinný život“. Je sice pravdou, že zásah do rodinného života osob žijících v domě prostřednictvím předmětného kamerového systému nebyl v průběhu správního řízení prokázán, avšak z předmětných záběrů jednoznačně vyplývá zásah do soukromého života, protože ze záběrů lze zjistit komplexní informace o pohybu osob a činnosti osob (např. žena upravující se ve výtahu před zrcadlem atd.), které do domu přicházejí či z domu odcházejí. Z příslušných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. potom vyplývá, že pojem „rodinný a soukromý

život“ je používán jako souhrnné označení, jehož smyslem je zásah do osobnostních práv subjektu údajů. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně ostatně není konstatováno, že by se účastník řízení správních deliktů dopustil právě zásahem do rodinného života subjektů údajů. Odvolací orgán proto neshledal tuto argumentaci účastníka řízení důvodnou.

K argumentaci účastníka řízení, že je výrok napadeného rozhodnutí zmatečný, neboť z něho nelze pochopit, zda je správní delikt tvořen pouhým shromažďováním osobních údajů anebo (alternativně) zpracováváním osobních údajů, odvolací orgán uvádí, že s ohledem na zákonem definované pojmy zpracování a shromažďování je výrok napadeného rozhodnutí srozumitelný. Z definice uvedené v § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je zjevné, že pojem zpracování je pojmem obecným, zahrnujícím mimo jiné i shromažďování a další operace. Správní delikty dle citovaného zákona proto vždy spočívají ve zpracování osobních údajů způsobem, který tento zákon nedovoluje, bez ohledu na to, jakou konkrétní formu (shromažďování, uchovávání, předávání apod.) dané zpracování má. Námitka účastníka řízení tak vychází z jeho nesprávného, příp. účelového výkladu příslušných definic.

Nicméně odvolací orgán konstatuje, že výrok napadeného rozhodnutí je skutečně třeba změnit, resp. doplnit, avšak z jiného důvodu. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. ledna 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, zn. 1546/2008 Sb. NSS) musí „vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. V rozhodnutí trestního charakteru, kterými jsou i rozhodnutí o (...) správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt poškozen. To lze zaručit jen vymezením údajů obsahujícím popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Vydané rozhodnutí musí jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“. Odvolací orgán v tomto směru uvádí, že v daném případě je třeba do výroku doplnit, po jakou dobu sankcionované jednání účastníka řízení trvalo. Z listinných důkazů, konkrétně z předávacího protokolu ze dne 16. srpna 2008 vyplývá, že kamerový systém byl téhož dne v bytovém domě instalován a uveden do provozu. Z Kontrolního protokolu, ve znění rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009, dále vyplývá, že tento kamerový systém byl v provozu nejméně do dne ukončení kontroly, tj. do 15. června 2009. Vzhledem k uvedenému proto bylo třeba doplnit do výroku napadeného rozhodnutí časové vymezení sankcionovaného jednání účastníka řízení, které je předmětem tohoto správního řízení. Odvolací orgán je toho názoru, že tato skutečnost nezakládá důvod napadené rozhodnutí rušit, neboť výrok napadeného rozhodnutí není ani v původní podobě natolik neurčitý, aby bylo nutno konstatovat rozpor se správním řádem, resp. nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Účastník řízení provozuje v předmětném domě pouze jeden kamerový systém, který je v rozhodnutí dostatečně specifikován, přičemž z rozhodnutí je dále zjevné, že závěry správního orgánu I. stupně se vztahují k celé době provozu tohoto systému

v podobě, jaká byla zjištěna kontrolou Úřadu. S ohledem na jednotu správního řízení v prvním a druhém stupni považuje odvolací orgán zvolené řešení za vhodné a dostatečné k naplnění požadavků vyplývajících z judikatury Nejvyššího správního soudu.

Co se týká tvrzení účastníka řízení, že je zákon č. 101/2000 Sb. koncipován k ochraně jednotlivých osob, nikoli jako masová ochrana, odvolací orgán konstatuje, že citovaný zákon chrání všechny subjekty údajů, jejichž právo na ochranu osobních údajů bylo porušeno. Není tedy podstatné, zda se jedná o porušení tohoto práva u jednotlivce nebo u většího počtu subjektů údajů. Počet osob, jejichž právo bylo v důsledku protiprávního jednání porušeno, má vliv na posouzení závažnosti jednání, od kterého se pak odvíjí výše pokuty. Rozhodující pro aplikaci zákona č. 101/2000 Sb. je systematický výkon určité činnosti, což je v případě pořizování a uchovávání záznamu z kamer splněno. Proto se odvolací orgán ani s tímto tvrzením účastníka řízení neztotožnil.

K právnímu titulu zpracování osobních údajů, který účastník řízení spatřuje v jeho právní povinnosti zakotvené v § 9 odst. 1 a odst. 11 ZVB a v čl. III., odst. 1 písm. e), odst. 7 písm. b) a písm. c) přílohy Nařízení vlády, a v § 415 zákona OZ, odvolací orgán uvádí, že § 9 odst. 1 ZVB obsahuje pouze obecné zmocnění společenství vlastníků jednotek (účastníka řízení) vykonávat činnosti související se správou, provozem a opravami společných částí domu; odst. 11 citovaného ustanovení určuje výkonným orgánem společenství vlastníků jednotek výbor. Odvolací orgán konstatuje, že z uvedených norem ZVB v žádném případě nelze dovodit povinnost společenství vlastníků jednotek (účastníka řízení) realizovat správu domu prostřednictvím zpracování osobních údajů pomocí kamerového systému, tj. povinnost, kterou by bylo možné splnit pouze monitorováním subjektů údajů, které v domě užívají společné prostory nebo které kolem domu procházejí, prostřednictvím kamer se záznamem. ZVB tedy nezakládá právo účastníka řízení zpracovávat osobní údaje tímto způsobem bez souhlasu subjektů údajů v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. Provoz a opravy společných prostor lze ostatně těžko zabezpečit monitorováním osob, které se v těchto prostorách nacházejí, a ochranu majetku lze nepochybně plnit různými způsoby, např. důkladným zamykáním vstupních dveří. Ohledně zmiňovaného Nařízení vlády a § 415 OZ platí obdobná argumentace, jako v případě § 9 ZVB, tedy nejedná se o povinnosti, které lze plnit pouze za použití kamerového systému (navíc Nařízení vlády nemá právní sílu zákona a nemůže zakládat povinnosti, které by byly v rozporu se zákony včetně zákona č. 101/2000 Sb.). Proto se odvolací orgán ani s touto argumentací účastníka řízení neztotožnil.

Obdobně je nutno odmítnout i tvrzení, že účastník řízení (resp. jeho výbor) odpovídá podle ZVB za správu celého domu, a je tedy oprávněn instalovat kamery v celém domě. Odvolací orgán opakuje, že žádný z relevantních právních předpisů účastníku řízení neukládá povinnost realizovat správu domu právě prostřednictvím kamerového systému, a tedy zpracovávat k tomuto účelu takto získané osobní údaje. Jestliže správní orgán I. stupně vyhodnotil jako přípustnou pouze kameru umístěnou u vstupu do sklepa, jedná se o závěr vyplývající z aplikace § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., resp. absence právního titulu (viz dále) v případě ostatních součástí kamerového systému v podobě, v jaké byly zjištěny a dokumentovány kontrolou Úřadu.

K tvrzení účastníka řízení, že není způsobilý kamerový záběr jakkoli zpracovat, nanejvýš lze zjištěnou škodní událost propojit s nějakým kamerovým záběrem a zavolat Policii České republiky, odvolací orgán odkazuje na již výše uvedené, tedy že již samotné pořizování a uchovávání záznamů, na kterých jsou zaznamenány záběry z jednotlivých kamer zachycující osoby, je zpracováním osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., stejně, jako jsou zpracováním i další operace s těmito záznamy prováděné.

Odvolací orgán dále konstatuje, že posouzení zpracovávaného rozsahu osobních údajů jako nadbytečného není v rozporu s Kontrolním protokolem, kde se uvádí, že kontrolující posoudili dobu uchovávání záznamu z kamerového systému v délce 3 dnů jako dobu přiměřenou stanovenému účelu. Nadbytečným rozsahem údajů je míněna skutečnost, že většina kamer je umístěna tak, že záběry z nich pořízené nejsou adekvátní z hlediska účelu, pro který je správce oprávněn osobní údaje zpracovávat (ochrana majetku), neboť na předmětných záběrech a následně na pořízených záznamech z těchto kamer, jsou zaznamenány osobní údaje v rozsahu, který přesahuje účel zpracování. Naopak dobou pro uchování záznamů, která nemá nic společného s rozsahem, je míněno, jak dlouho je možné osobní údaje zpracovávat, resp. po jaké době je třeba osobní údaje zlikvidovat. V tomto druhém případě se jedná o naplnění povinnosti zakotvené v § 5 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., kdežto povinnost shromažďovat osobní údaje pouze v rozsahu nezbytném pro naplnění stanoveného účelu, kterým je v tomto případě ochrana majetku, je naplněním povinnosti zakotvené v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. Tvrzení účastníka řízení je tak založeno na mylné interpretaci obsahu Kontrolního protokolu a napadeného rozhodnutí.

Co se týká argumentace účastníka řízení, že v napadeném rozhodnutí je mu vytýkána absence souhlasu všech uživatelů bytu s provozováním kamerového systému, ovšem v Kontrolním protokolu se uvádí, že získání souhlasu osob, jejichž osobní údaje mohou být zpracovávány, je pro správce povinností objektivně nesplnitelnou, odvolací orgán konstatuje, že ani tato uvedená tvrzení nejsou nijak v rozporu. Je skutečně objektivně nesplnitelné získat souhlas všech osob, které se v domě (i mimo něj) pohybují. Nejsou to totiž jen stálí obyvatelé domu, ale rovněž návštěvy nebo lidé pohybující se na ulici, které kamery umístěné na plášti budovy taktéž snímají, apod. Uvedené však neznamená, že v takovém případě lze údaje zpracovávat zcela bez právního titulu, ale že je možné zpracovávat údaje osob pouze, pokud je splněna některá z výjimek zakotvených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. Tedy je to možné v případech, kdy zákon připouští možnost zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů. Jak již je shora uvedeno, v tomto případě se nejedná o situaci, kdy správce provádí zpracování pro dodržování právní povinnosti správce ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., protože povinnosti zakotvené v ZVB lze plnit i jinými způsoby (resp. není výslovně uloženo zpracování osobních údajů, natož přímo použití kamerového systému). Jediné ustanovení, které je obecně možné na obdobné případy aplikovat, je § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., tedy oprávnění zpracování bez souhlasu subjektů údajů, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce. Je zde však podmínka, že takové zpracování osobních údajů nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života. Proto je třeba přesně zvažovat, kolik kamer je skutečně nezbytné instalovat, kam jednotlivé kamery kamerového systému umístit, jaký úhel záběru zvolit atd. Jejich

účelem je totiž pouze ochrana majetku, a proto kamery smějí snímat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty, anebo kde nejvíce dochází ke krádežím či poškození majetku, a která lze jen těžko zabezpečit jiným způsobem. Monitorování osob ve výtahu, monitorování osob vcházejících a odcházejících z domu, monitorování ulice, nemá žádné zákonné opodstatnění, protože tyto záběry k ochraně majetku účastníka řízení neslouží (popř. slouží jen velmi okrajově), avšak k zásahu do soukromého života subjektů údajů nepochybně dochází. Dle stanoviska Úřadu č. 1/2008 je při instalaci kamerového systému nutné přistupovat „odlišně ke způsobu užívání jednotlivých monitorovaných prostor, a to s ohledem na míru soukromí, kterou v daných prostorech lidé požívají. Lze rozlišovat zejména prostory, jako jsou sklepy, půdy, prostory dopisních schránek, vnější plášť budovy a prostory jako vstupní dveře, chodby, výtahy atd. Je nespornou skutečností, že míra soukromí, kterou v těchto prostorech obyvatelé domu požívají, se liší.“ Rovněž se toto stanovisko zabývá i vymezením pojmu soukromí, ke kterému uvádí, že tento pojem je „v současné době vnímán veřejností příliš úzce, což nesporně souvisí se současným životním stylem, všudypřítomnými médii a v neposlední řadě i s prudkým rozvojem informačních technologií. Pojem soukromí resp. soukromý a rodinný život se však nevztahuje jen na prostory jako koupelny, toalety, případně na celý byt nebo dům. Soukromí znamená jistou sféru integrity jednotlivce a jeho blízkých, která obklopuje jednotlivce samého, ať se nachází kdekoli. V bezprostřední blízkosti prostoru, jako je bytový dům, ve kterém osoba bydlí a zdržuje se v něm větší část svého života, se míra soukromí nepochybně zvyšuje.“ Na základě výše uvedeného se proto odvolací orgán ztotožňuje se závěry správního orgánu I. stupně, že v daném případě nelze výjimku dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. aplikovat. Pro zpracování údajů ve zjištěné podobě proto nelze nalézt zákonem předvídaný právní titul a v souladu se zněním skutkové podstaty správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) citovaného zákona je nutno konstatovat, že dochází ke zpracování osobních údajů bez souhlasu subjektu údajů mimo případy vymezené v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb.

K tvrzení účastníka řízení, že do soukromé sféry života člověka nenáleží to, co se děje na veřejnosti, tedy i ve společných prostorech domu, odvolací orgán odkazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Neimietz vs. Německo* z roku 1992, kde se mimo jiné uvádí, že „soukromím člověka je třeba rozumět právo každého člověka na vytváření a rozvíjení vztahu s dalšími lidskými bytostmi, a to i na pracovišti.“ Jestliže tedy prostorem, kde osoba požívá svého soukromí, je i její pracoviště, je odvolací orgán toho názoru, že toto konstatování platí tím spíše o bezprostředním prostoru obydli osoby. Rovněž odvolací orgán odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze 7 Ca 2004/2005-49 ze dne 28. února 2007, kde je mimo jiné uvedeno, že „i prostory mimo obydli se považují za soukromé prostory“. Ve zmiňovaném rozsudku je taktéž odkázáno na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který dospěl k závěru, že by bylo příliš restriktivní limitovat soukromí pouze na vnitřní okruh, v němž jednatel může žít svůj soukromý život podle svých představ. Proto odvolací orgán nesouhlasí s názorem, že by monitorování osob pohybujících se ve společných částech domu prostřednictvím kamer se záznamem nezasahovalo do soukromé sféry života člověka.

K argumentaci účastníka řízení, ve které odkázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 101/2000 Sb., resp. na její část týkající se vymezení pojmů zpracování a shromažďování osobních údajů, odvolací orgán konstatuje, že v daném případě

se jednoznačně jedná o zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., jak již je uvedeno výše, a proto není předmětná argumentace k dané věci důvodná. Výklad podaný účastníkem řízení je nesprávný či přímo účelový, protože dle odvolacího orgánu je z řazení i z popisu jednotlivých definic zřejmé, že zpracování je obecný pojem, nadřazený jednotlivým konkrétním operacím jako je např. shromažďování či uchovávání. Dále odvolací orgán podotýká, že z hlediska vydefinování některých pojmů v rámci zákona č. 101/2000 Sb. je třeba (s ohledem na iniciativu a příčinu vzniku této normy) zohlednit celou škálu výkladových metod. Z hlediska historického výkladu je tak jistě možné zohledňovat obsah důvodové zprávy konkrétního právního předpisu, nicméně s ohledem na to, že se v daném případě jedná o předpis transponující směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46 ze dne 24. října 1995, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, je při výkladu zákona č. 101/2000 Sb. neméně důležité zohlednit obsah a smysl příslušných pojmů a povinností vyjádřených touto směrnicí. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že v souladu s judikaturu Ústavního soudu je v případě transponovaných zákonů primární vykládat jejich obsah tak, aby byl v souladu s prvotním evropským předpisem, tj. vykládat tyto předpisy tzv. eurokonformně. Odvolací orgán je toho názoru, že žádná ze standardních výkladových metod nesměruje k závěru prezentovanému účastníkem řízení v podaném rozkladu.

Dále odvolací orgán uvádí, že nelze přistoupit ani na tvrzení účastníka řízení, že se v případě předmětného kamerového systému jedná o pouhou registraci, resp. shromažďování osobních údajů, které však zákon č. 101/2000 Sb. nezahrnuje mezi situace, kdy lze osobní data zpracovávat bez souhlasu, a proto platí pro tento případ zásada, že každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. K otázce systematickosti odkazuje odvolací orgán na výše uvedené. Ohledně licence činit to, co není zákonem zakázáno, odvolací orgán konstatuje, že právě zákon č. 101/2000 Sb. přináší regulaci (tj. zákazy a povinnosti) činností, při nichž dochází ke zpracování osobních údajů, a mezi které provoz posuzovaného kamerového systému – jak bylo již několikrát uvedeno – nepochybně patří. Jednání účastníka řízení tak nelze v žádném případě posuzovat jako činnost zákonem neupravenou (nezakázanou), a tedy dovolenou.

Co se týká plnění informační povinnosti a argumentace účastníka řízení, dle které by musely být podrobnosti ohledně textu na informačních cedulkách stanoveny zákonem, odvolací orgán konstatuje, že informační povinnost je upravena v § 11 zákona č. 101/2000 Sb., který stanoví, jaké informace musí správce subjektům údajů poskytnout. Odvolací orgán v této souvislosti uvádí, že z listinných důkazů obsažených ve spise vyplývá, že účastník řízení nesplnil svou zákonnou povinnost zakotvenou dle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., protože pouhé umístění informačních cedulek nestačí, stejně jako nestačí pouhé informování přítomných na členské schůzi o tom, že byl kamerový systém spuštěn, a následně, po určitou dobu vyvěšení zápisu z jednání této členské schůze. Na účastníka řízení se jako na správce osobních údajů vztahuje informační povinnost dle § 11 zákona č. 101/2000 Sb. v plném rozsahu, přičemž je na jeho úvaze, jakou formou ji naplní, Úřad je nicméně oprávněn následně posoudit, zda se tak stalo, a zda byly poskytnuty informace v plném, zákonem výslovně požadovaném rozsahu. V předmětném případě nebyl zjištěn jiný způsob informování o provozu kamerového systému, než zmíněné jednání členské schůze a informační tabulky – Úřad proto hodnotil obsah těchto, účastníkem

řízení zvolených, prostředků, přičemž dospěl k závěru, že požadavky § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. nebyly naplněny. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně proto nelze interpretovat tak, že je povinností účastníka řízení informovat subjekty údajů právě pomocí informačních tabulek s určitým, závazně daným textem, ale že v daném případě – s ohledem na absenci jiné formy informování – nebyla informační povinnost prostřednictvím předmětných tabulek splněna.

Při realizaci povinnosti řádně informovat o zamýšleném, resp. probíhajícím zpracování osobních údajů bylo povinností účastníka řízení přihlídnout ke skutečnosti, že jednání členské schůze se neúčastní všechny osoby, které v domě bydlí, a že jsou zpracovávány i osobní údaje lidí, kteří nejsou členy účastníka řízení, ani obyvatelé domu. Ve vztahu k osobám, které jsou správci osobních údajů předem známé (zde obyvatelé domu) je nutno informační povinnost naplnit vyčerpávajícím způsobem ještě před zahájením předmětného zpracování (zprovozněním kamerového systému) – všem takovým osobám musí být dostupná informace (např. ve formě sdělení vloženého do domovní schránky nebo umístěného na domovní vývěsce), ve kterém je uvedeno, v jakém rozsahu a pro jaký účel jsou jejich osobní údaje zpracovány, kdo a jakým způsobem jejich osobní údaje zpracovává a komu mohou být jejich osobní údaje zpřístupněny. Taktéž je nezbytné informovat subjekty údajů o jejich právu přístupu k jejich osobním údajům, jakož i o jejich dalších právech stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. V případě osob, jejichž výskyt v monitorovaném prostoru nelze předvídat, je nutno zajistit informační povinnost alespoň základním způsobem – obvykle právě formou informačních cedulek, na kterých musí být alespoň informace, že je objekt sledován kamerovým systémem, z něhož je pořizován záznam, a kdo je správcem tohoto systému, u kterého je následně možné získat podrobnější informace. Takovýto přístup k textu na informačních cedulkách zaujímá Úřad ve všech obdobných případech, a rozhodně se tedy nejedná o šikanózní jednání vůči účastníkovi řízení.

Co se týká argumentace ohledně výše pokuty, kdy účastník řízení poukázal na svoji ekonomickou situaci a jiný případ zpracování osobních údajů kamerovým systémem, který Úřad řešil, odvolací orgán uvádí, že při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Ekonomické postavení účastníka řízení je nepochybně také zohledněno, avšak v dané věci nelze v žádném případě konstatovat, že by uložená sankce byla pro účastníka řízení likvidační. Je rovněž zřejmé, že účastník disponuje dostatečnými finančními prostředky, když byl schopen zakoupit předmětný kamerový systém v částce několikrát přesahující Úřadem stanovenou pokutu. Příklad, na který účastník řízení poukazuje, nebyl zcela totožný s daným správním řízením, a tedy jej nelze srovnávat. Zejména se nejednalo o bytový dům, kde je dle názoru odvolacího orgánu monitorováním mnohem více zasahováno do soukromého života subjektů údajů, protože se jedná o prostory bezprostředně navazující na jejich soukromé byty, ve kterých se odvíjí jejich rodinný a soukromý život, a kdy lze z pořizovaných záznamů snadno vypožorovat, jaký je denní režim jednotlivých osob, s jakými lidmi se kdo stýká, apod. Naopak lze odkázat na případ jiného bytového domu, kde byla malému bytovému družstvu uložena za provoz kamerového systému spojeného se záznamy z elektronických klíčů pokuta ve výši 180.000 Kč. Se závěry Úřadu v posledně uvedeném případě se ztotožnil také správní soud. Rovněž je třeba v této souvislosti odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze zn. 10 Ca 250/2003 ze dne 16. listopadu 2004, kde se uvádí, že „preventivní

úloha postihu nespočívá jen v účinku vůči žalobci. Postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal.“. Závěrem odvolací orgán odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde správní orgán I. stupně dostatečně uvedl důvody, které ho k udělení pokuty v předmětné výši vedly.

K návrhu účastníka řízení na použití ustanovení § 5 správního řádu, odvolací orgán uvádí, že se v dané věci nejedná o sporné řízení, tj. řízení, v němž by Úřad rozhodoval spor dvou subjektů, ani o řízení, v němž by vznikly spory mezi správními orgány, protože žádné jiné subjekty nebo správní orgány na tomto řízení neparticipovaly (v dané věci nebylo vyžadováno žádné závazné stanovisko), a proto není možné předmětné ustanovení použít. Co se týká návrhu na účast zástupce účastníka řízení na jednání rozkladové komise, bylo ohledně tohoto návrhu účastníku řízení zasláno sdělení Úřadu zn. SPR-5638/09-40 ze dne 29. března 2010, ve kterém byl zamítavý postoj Úřadu zdůvodněn, přičemž se Úřad taktéž vypořádal s námitkami podjatosti vznesenými proti čtyřem členům rozkladové komise a to usnesením zn. SPR-5638/09-45 ze dne 2. dubna 2010, usnesením zn. SPR-5638/09-46 ze dne 2. dubna 2010, usnesením zn. SPR-5638/09-47 ze dne 2. dubna 2010 a usnesením zn. SPR-5638/09-48 ze dne 2. dubna 2010.

Na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl odvolací orgán proto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nelze odvolat.

Praha, 28. dubna 2010

otisk úředního razítka

RNDr. Igor Němec, v. r.
předseda

Za správnost vyhotovení:
Martina Junková